

— Βασιλιάς τῶν βασιλιάδων εἶναι αὐτός.
 — Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, πόσες χιλιάδες στρατὸ ἔχει ἡ Τουρκία;
 — Ὁκτὼ χιλιάδες μιλλιούνια!
 — Πολὺ στρατὸ ἔχει!
 — Ἄν δὲν εἶχε πολὺ στρατὸ, δὲν θὰ πολεμοῦσε μὲ τὸ Μόσκοβο καὶ μὲ τὴ Φραγκιά!
 — Καὶ πολεμαίει τώρα;
 — Βέβαια! Δὲν ἔχει ἓνα μῆνα, ποῦ ὁ Γαζή— Ὁσμάν Πασιᾶς ἐπίασε ζωντανούς ἑκατὸ χιλιάδες Μοσκόβους καὶ ἑκατὸν ἐξήντα χιλιάδες φράγκους! Καὶ ἅμα ὁ δικός μας ὁ Ἐγιοῦπ— Πασιᾶς μᾶς πῆ ἄρσι (marehe) θὰ σᾶς σφάζουμε ὄλους τοὺς Γιουνάινιδες (*Ιωνᾶς.)

— Καὶ γιατί δὲν σᾶς τὸ λείει, ἀφοῦ εἶστε βέβαιοι ὅτι θὰ μᾶς σφάζετε ὄλους;
 — Γιατί δὲν τὸ θέλει ἀκόμα ὁ Προφήτης...
 — Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ κάμης λόγο γιὰ τὸν Προφήτη σου;
 — Φεύγω τὸ λοιπὸν κ' ἐγὼ.

Καὶ λαβὼν τὸ ὄπλον τοῦ ἐπῆγε εἰς τὴν θέσιν του. Οἱ λόγοι τοῦ τούρκου σκοποῦ μοὶ ἔκαμον φοβερὰν ἐντύπωσιν, μολονότι δὲν ἤμην καὶ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες διὰ πρώτην φοράν βλέπουν τούρκον. Ἐσχημάτισά τὴν ἰδέαν ἐμπράκτως ὅτι ἐν περιπτώσει πολέμου θὰ εἶχομεν νὰ κάμωμεν μὲ ἀνθρώπους μηδεμίαν ἰδέαν περὶ τοῦ κόσμου ἔχοντες, ὅτι θὰ εἶχομεν νὰ κάμωμεν μὲ ἄλογα κτήνη, τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζουσιν ἢ νὰ πολεμῶσιν, ἅμα διαταχθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου των.

Ἐσκέφθην ὅτι εἶχον καθήκον καὶ νὰ ἐπιτηρῶ τὰς ἀνωθεν καὶ κάτωθι τῆς Γεφύρας θέσεις. Ἡνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς μου καλὰ-καλὰ καὶ διηύθυνον τὴν ὄρασίν μου διὰ μέσου τοῦ σκότους ἀριστερόθεν καὶ δεξιόθεν. Διακρίνω κάτι τι νὰ διέρχεται τὸν ποταμὸν, ὡς ἐφιππον στίφος, δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμη καὶ θεωρῶ αὐτὸ ὀπτικήν ἀπάτην, ἀλλὰ τὸ ἐφιππον στίφος σιγαλέον ἐξακολουθεῖ διερχόμενον τὸν ποταμὸν. Δὲν ἠδυνήθην πλέον νὰ κρατηθῶ ἀλλὰ πυροβολῶ καὶ κράζω: «στὰ ὄπλα!» Ἡτε ἑλληνικὴ καὶ τουρκικὴ φρουρὰ τίθεται ἐπὶ ποδός, ἐγὼ κατέχω τὴν θέσιν μου κανονικῶς, ἕτοιμος ν' ἀποκρούσω πρῶτος πᾶσαν προσβολὴν ἐκ μέρους τοῦ ἔχθρου καὶ διαβιβάζω εἰς τὸν ἐλθόντα πρὸς ἐμὲ ὑπαξιωματικὸν ὅτι στίφος ἐφιππον διέβη τὸν ποταμὸν. Ἀλλᾶσσομεν αὐτοῦρα, διότι ἦτο ἡ ὥρα τῆς ἀλλαγῆς μου, καὶ διατάσσομεν νὰ μεταβῶ εἰς τὴν πόλιν καὶ ν' ἀναγγείλω ὅτι ἀντελήφθην εἰς τὴν πρωτοφυλακὴν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐτρεξα σὰν ἀέρας καὶ ἀνήγγειλα ὅτι εἶδον τὴν πρωτοφυλακὴν, ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ μετέβην εἰς τὸν λόχον μου καὶ ἀνήγγειλα τὴν εἰσβολὴν ἰχθῶν (sic) εἰς τὸν ἐπιλοχίαν μου. Ὁ λόχος τίθεται ἐπὶ ποδός ἐν ἄκρῳ ἐνθουσιασμῷ καὶ ἀμέτρῳ χαρᾷ καὶ συγκινήσει, εἰς δὲ κεφαλὴν, ἀπλούς στρατιώτης, ἀλλὰ μέγα ὄνομα τῆς πατρίδος του φέρων ἀποτεινόμενοι πρὸς τοὺς συμπατριώτας τοῦ ἑπτανησίου, οἵτινες ἀπῆρτιζον τὰ δύο τρίτα τοῦ λόχου μας, διὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ ἐνθουσιώδους ἐξεφώνησε τὰ ἐξῆς:

— «Παιδιά τῆς Ἑπτανήσου!

«Ἐπάρχει γενικὴ ἰδέα εἰς ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ὅτι οἱ Ἑπτανήσιοι ὑπολείπονται τῶν ἄλλων ἐλλήνων κατὰ τὴν ἀνδρείαν. Φρονῶ ὅτι μᾶς ἀδικοῦν πολὺ οἱ ἀδελφοί μας, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἡ ἰδέα εἶναι ἤδη ἐσχηματισμένη καὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰσχυρὴ νὰ τὴν μεταβάλωμεν. Προσέξατε νὰ μὴ ὑστερήσωμεν τῶν πατριωτῶν μας Στερεολλαδιτῶν καὶ Πελοποννησίων, καὶ προσπαθήσατε νὰ φανῶμεν καλλίτεροί των! Ζήτω ἡ Ἑπτανήσος.» (1)

Ἡ ζητωκραυγὴ αὕτη ἀντήχησεν ἐξ ὄλων τῶν στομάτων τῶν Ἑπτανησίων καὶ ὁ αὐτοσχέδιος ῥήτωρ κατέλαβε τὴν θέσιν τοῦ στρατιώτου ἐν τῇ ἐνωμοτίᾳ του.

Ἐσπευσα ἀμέσως πρὸς τὸν σταθμὸν τῆς Γεφύρας καὶ μόλις ἔκαμψα τὴν ὁδὸν πλησίον τῆς λαμπρᾶς βυζαντινῆς Ἐκκλησίας Παργουριώτας (Παρηγορητριάς) ἀπῆντησα τὸ ὑποτιθέμενον ἐφιππον στίφος, ὅπερ διῆλθε τὸν ποταμὸν, ἦτο δὲ τοῦτο συνοδεία κτιστῶν Ἑπειρωτῶν, διελθόντων λάθρα τὸν ποταμὸν, ἐνεκα τῶν μέτρων, ἅτινα ἔχουσι λάβει αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ τῆς Ἑπείρου, νὰ μὴ ἐπιτρέπωσι κατ' οὐδένα τρόπον τὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος εἰσόδον τῶν Ἑπειρωτῶν, ἐκ φόβου μὴ καταταχθῶσιν εἰς τὸν στρατὸν!

X. Χρηστοβασίλης.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Κοινωνικὰ Ἑπεὶ Π. Συνοδινός.*

Εἰς κομμὸν τεύχος ὁ ποιητὴς κ. Π. Συνοδινὸς ἐξέδωκε τρία νέα αὐτοῦ κοινωνικὰ ἔπη ἅτινα πρό τινας ἀπήγγειλεν ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ Πειραιῶς, τὸν νοῦν τὸ ἔπος εἰς ἃ ἄσματα, τὸν παρὰλυμένον ἔπος δημῶδες εἰς ἃ ἄσματα καὶ τὴν Ἀνθρωπεμπορίαν.

Τὰ ἔπη ταῦτα εἶνε ὑποθέσεως ἐθνικῆς, πᾶσαν δὲ περὶ τῶν συστάσιν κρίνομεν περιττὴν καθότι ὁ κ. Συνοδινὸς ἔνε παρ' ἡμῖν γνωστὸς ἐκ πολλῶν του προγενεστέρων πτυχῶν Ἑπῶν ἐχόντων παρομοίας ὑποθέσεις, ἐξ ὧν ἐν, τὴν Μοιχαλίδα, παρέσχομεν πρό τινας καὶ ἡμεῖς πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

Ἐκ τῶν ἐπῶν τοῦ τεύχους ὅπερ ἔχομεν εἰς χεῖρας, ἡ Σωματικὴ πορὶ α ὑπόθεσιν ἔχει τοὺς μαστίζοντας τὰς ἑλληνικὰς πόλεις Κραδαρίτας καὶ λοιποὺς ἐπαίτας, τοὺς προπεμπομένους παρὰ τῶν γονέων των μὲ εὐχὰς καὶ ἐγκαρδιώσεις:

«Θέριψε μέτα στοῦ μοριά τὸ μέλι καὶ τὸ γάλα,
 Καὶ πέτα σ' ὅσα ἔχ' ἡ γῆ σπῆτια μικρὰ μεγάλα,
 Μιὰ τρύπα ἀζητιάνευτη τοῦ κόσμου μὴν ἀφήσης.»

(1) Τὸ ἀνωτέρω λογιότριον, ἀληθέστατον ὄν, ἐκοινοποιήθη καὶ τῇ Α. Μ. τῷ βασιλεῖ προφορικῶς ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου κ. Ν. Μακρῆ, τοῦ προσκληθέντος ἀντὶ τοῦ ἀρχηγοῦ κ. Σ. Καραϊσκάκη, μετὰ τῶν ἄλλων δύο ἀρχηγῶν τῆς Θεσσαλίας.

* Π. Σ. Συνοδινός: Ἄνεκδοτα κοινωνικὰ Ἑπεὶ. Ἀθήναι, 1889. Τιμῶνται δραχμηῖς.

"Όσον δὲ διὰ τὸν Ν οὐ ν Τύχη ν, δὲν θά σφά-
λωμεν ἴσως λέγοντες ὅτι τὸ ἔπος τοῦτο εἶνε ἐν τῶν καλ-
λιτέρων τοῦ ποιητοῦ ἔργων, ἐκ τῶν ἀναγομένων εἰς
τὸ εἶδος τοῦτο, πέσον διὰ τὴν ἔμπνευσιν ἕσαν καὶ διὰ
τὰς καλὰς ἰδέας ἐξ ὧν εἶνε πληρῆς.

Οἱ πρῶτοι τοῦ ἔπους στίχοι εἶνε ἀμειωμένοι εἰς τὴν
ὠμορφίαν :

Ἦ ὠμορφία, Ἦ ἥλιος χρυσῆς, φωτίζει καὶ τυφλώνει,
Λεϊβάδι μὲ ἀμάρταντα κουλουδία ἀνασταίνει
Στὴν ἀγκυλιά της διδυμα, τὸ φεῖδι μὲ τ' ἀγρόνι,
Κάνει τοὺς ἀκριτοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς σοφοὺς μωροῖνι.
Ρίχνει μπροστά της τ' ἄρματα δειλὸ τὸ παλληκάρι
Καὶ ἄρματώνει τ' δειλὸς γιὰ τὴ δουλὴ της χάρι.

Καὶ κατωτέρω :
Ἀνάθεμα τὴν ὠμορφίαν στὴν ἔρημην τὴν κόρη !
Ἀνάθεμα τὴν ὠμορφίαν εἰς τὴν κακὴ γυναῖκα !

Ἐλλογιμὴν ἢ ὠμορφίαν στὴν ἔρημην κοραϊδίαν
Ποῦ τῆς ἡμέρας της περὶ τὸν ἐργαλειὸ σκυρμένη ;
Μὲ τὴν τιμὴ της γὰρ τῆς της, μὲ τὸν Χριστὸ ἐλπίδι
Κ' ἢ εὐδοκίαν τοῦ ρόδου της μὲς ἀπ' ἀγκυλίας βγίνει.
Ἡροσκυνημὴν ἢ ὠμορφίαν στὴν γύμνια καὶ στὴν πείνα
Ποῦ μοιᾶζουσι τὰ κάλλη της ἐπιταρίου κρίνα.
Παρμοειχὴν ἢ ὠμορφίαν τὸν χρόνον καὶ τὸ χρῆμα.
Ἀγαπημένον δαίμονος δημιουργοῦν, αὐξάνουσι,
Καὶ σκόθουσι μὲ φιλήματι τῶν τέκνων τους τὸ μνημα.
Κλπ.

Θέμα τοῦ παρόντος ἔπους εἶνε τὸ ὅτι ἡ Τύχη ἐξαρ-
τᾶται ἐκ τῆς φρονήσεως ἐνὸς ἐκάστου :

"Ω ! σὺς ποῦ ἔγραψα γιὰ σὺς τὸ ποιημᾶ μου τοῦτο,
Ἦ ἀκόμη εἶσθ' ἐλευθεροί, γιὰ προκίκα σας ζητεῖτε
Γνώσι καὶ ἔχι ὠμορφίαν, τιμὴ καὶ ἔχι πλοῦτον.

Δὲν εἶνε ἀντάξιοι οἱ τρεῖς οὗτοι στίχοι νὰ τεθῶσιν
ὡς ἐπισημασίαι εἰς τὴν σειράν τῶν περὶ Γάμου ἄρθρων
τοῦ ἡμετέρου φύλλου ; Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ ἔνδυμα τῆς
μουσικῆς τοῦ κ. Συνωδίου εἶνε ὀλίγον ἀτακτον ἐδῶ, ἀ-
τημέλητον ἐκεῖ ἢ τετριμμένον τὴν θέαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ
τούτων ὅλων θά ἴδῃτε ἐπιπλοεῦσαι μίαν ὥραιαν καὶ
ιδιότροπον σκέψιν, μίαν παρμωσίωσιν θίγουσαν, μίαν εἰκόνα
πλήρη χρωμάτων καὶ ζωῆς, ἣτινα πλέον ἢ ἐπαρκῆ εἶνε
ὅπως σὺς ἱκανοποιησῆσι διὰ πᾶσιν ἄλλην ἔλκειψιν. Ἴδου
λ.χ. κατὰ σειράν μία σκέψις, μία εἰκὼν καὶ μία παρμω-
σίωσις : Ὁ ἥλιος, μαγευθεὶς ἐκ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ
χρυσοῦ τῆς Νίνας, ἐξυμνεῖ αὐτὴν πρὸς τὸν φίλον του
ὅστις, ἐναντία φρονῶν, τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ χάνηται
εἰς λόγους, ἀρ' οὐ αἰ φιλικῆ συμβουλιῆ οὐδὲν ἰσχύουσι
ἐπὶ τοῦ ἔρωτος :

— Περιττὴ ἢ πολυλογία 'στὸ σοφὸ καὶ στὸν εὐήθη.
Μεθ' ὃ εἰσέρχονται ἀμφοτέρω εἰς τὸν χορὸν τῆς κυ-
ρίας Κουρεμένης, ὅπου εὐρίσκεται «Κάθε Καραδιᾶς κα-
ρόδι.» καὶ ὅπου θά εὐρωσι καὶ τὴν Νίαν. Ἴδου ὁ χο-
ρὸς :

Ἦ μαγεῖα στὸ χρυσάφι καὶ ἡ χάρις στὸ μεταξί
Κυρκατίζουν ἐκεῖ μέσθ' ὅν ἐμψυχωμένοι κρίνοι.
Εἰς τὸ φίλημα πλεγμένοι μὲ δαιμονισμένη τᾶξι
Κίσμα κἀνε, κῆμο φιλάνου εἰς τὴν κίθουσαν ἐκείνη
Ὁ παράδεισος καὶ ὁ ἄδης, δύο φωταῖς εἰς ἓνα νέφος.
Ἐκεῖ μέσθ' ἕσπολιζέει μὲ τὸν γέροντα τὸ βρέφος.
Φτερωτᾶι χορογυρῶσιν τοῦ πολιτισμοῦ Κυρίαί
Καὶ εἰς τὸ στροβιλισμᾶ τοὺς ζωντανεῦσιν ἱστορίαί.
Ἀνωθύνουσι καθὼς πρέπει φίλους τῆς στιγμῆς Κυρίου
Δὲν προσθάνουσι νὰ συστένουσι εἰς συζύγους μακρῶσι.
Δὲν χωροῦν τὰ χτυποκάρδια εἰς τοὺς ντροπαλοὺς μου
στίχους,
Ἦ Δημιουργία ψάλλει μὲ τοῦ Ὁφεμπαχ τοὺς στίχους.

"Ὁς' ἐπ' ἔψε ἀνθρωπᾶν εἶνε προσχεδιασμένα
Ὁχ σικρήσουσι ἀγγελουδία στὸ χορὸ ἀνθοσπικρμένα

"Ω ! πολιτισμῆ, μεγάλη τ' ἔνομα καὶ ἡ δύναμις Σου !
Τέλος ὃ ἥλιος μαγεύεται τὴν Νίαν, βέβαιος

ὅτι ἐν τῇ καλλονῇ καὶ τῷ χρυσῷ αὐτῆς θά εὐρίσκει τὴν
εὐτυχίαν του· ἀλλ' ἠπατήθη, καὶ

Ἦ τύχη του, σκόνη χρυσῆ σὲ μάρμαρο χυμένη,
Πρῶτος διαβάτης ἄνεμος τὴν πῆρε στὸ φερό του,
Δὲν ἄφησ' ἐπιτύμβιο πικρὸ μ' αὐτῇ νὰ γένη.

Ἄλλᾶ,
Ἦν περπατοῦσαν μαζὺ ὃ ἔρωτας καὶ ἡ γυνὴ
Δὲν θά ἐβλέπαμε στὴ γῆ ἀγκυλὴ νὰ φυτρώσῃ.

Κατόπιν ὃ ποιητῆς ἐπιπίπτει πάλιν κατὰ τῶν ξενι-
κῶν ἔξωσιν καὶ ἐπικνέρεται εἰς τὰς εὐρωπαϊζούσας
ἔσπεριδας,

"Ὁπου ὃ Κόκκος χιρεύεται ἀράνης γουρλωμένος
Σὺν ἀπὸ τοῦ πολιτισμοῦ τὴν Κέλασι βγαλμένος,
Καὶ ὅπου :

Αἱ Πομπηδεῦρ χειροκροτοῦν τὸν φίλο Βελλικανίτη
Κ' ἢ φίλη μου Ἀκρόπολις συρροῦ σαλάτα κάνει
Τῶν Μεντανῶν τὰ θαύματα μὲ τῆς Γραβιάς τὸ Χάνι.

Τῆς περικαλλοῦς Νίνας τὸ τέλος εἶνε οἰκτρον,
διότι τοιοῦτο τέλος πέρωται πολλάκις νὰ ἔχη παρ' ἢ-
μῖν τὸ κάλλος ὅποταν συνεισφέρῃ εἰς τὸν συζύγον καὶ
τὸν πλοῦτον. Ἄλλᾶ καὶ αὐτὸς ἄρα γε ὃ Πλάστης :

... Γιατί τὴν ὠμορράδα.
Τῆς τέχνης του τὸ καύχημα 'στὴν ἀτιμὴ ἀφίνει.
Καὶ τοῦ Σταυροῦ του, τὴν πιστὴ παρθέναν φρονιμάδα
Μὲ τὴν αἰῶνα λάμψι του αἰῶνια δὲν νύθει :

Ἄλλ' ὃ κόσμος οὕτω βαίνει, καὶ ἐὰν ὃ ἥλιος ἐν-
τὶ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ χρυσοῦ ἐπεξῆται ἐν τῷ γάμῳ του
τὴν φρονήσιν καὶ τὸν τιμῆν, θά ἔξη σήμερον εὐτυχῆς καὶ
ἡ Τύχη θά ἦτο κατ' αὐτοῦ ἀνίσχυρος, διότι :

Ὁ ἄνθρωπος τῆς τύχης του δημιουργὸς καὶ αἰτία.
Κ'.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Γι γ ἄ ν τ ε ι ο ν ' κ α ρ ε ῖ ο ν. -- Αἱ ὑπερω-
κεάνειοι γῶραι τοῦ Νέου Κόσμου δὲν ἀκολουθοῦσι τὰς
τετριμμένους ἔξεις τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης καὶ ἀρέσκον-
ται τὰ πάντα νὰ μεγαλοποιώσιν. Ἐσχάτως ἠνοῖξε τὰς
πόλεις του ἐν Μεμβούρῃ τῆς Νέας Γῆς καφεῖον ἔχον τὸ
μέγεθος ἀνακτόρου καὶ οὐτινος ἢ κατασκευῆ ἐστοίχησεν
1,875,000 φράγκα.

Τόσον πλῆθος πελατῶν συνέρρευσεν εὐθὺς εἰς τὸ
νέον τοῦτο κατάστημα, ὥστε τεσσαράκοντα καὶ τρία ἔτε-
ρα καφεῖα, ζυθοπωλεῖα καὶ ξενοδογεῖα ἠναγκάσθησαν νὰ
κλεισθῶσι, μείναντα ταῦτα ἄνευ πελατῶν.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον :
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΙΡΗΝΗ
Διήγημα Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

Τιμὴ
ΔΙΕΤΕΛΙΩΝ
Δι' ἕκαστον μικρὸν στίχον λεπτὰ 15.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
Κ. Θ. Δ.-- Β ρ α ῖ λ α ν.-- Εὐχαριστοῦμεν, Στα-
χυολογεῖτε, ὅτι κρίνεται πλέον ἐνδιαφέρον. Ἦ εἰκὼν ἦτο
αὐτὴ ἐκείνη ἦν μᾶς ἐπέμψατε, ἀλλὰ κατὰ λάθος προσ-
κλήρουσθ' ἀλλοῦ τίτλου.